

“Toate lucrurile îmi sunt permise, dar nu toate îmi sunt utile. Toate îmi sunt permise, dar nimic nu trebuie să devină stăpânul meu.” „... Toate sunt permise, dar nu toate edifică (*spiritual*)”(1 Cor.6.12, 10.23 BVA).

“Poate oare omul să-și facă proprii lui dumnezei? Poate, dar aceștia nu sunt Dumnezeu!”
(Ieremia 16.20 NTR) și oamenii, în încercările lor disperate de a fugi de Cel Preaînalt, și-au făcut, conștient sau inconștient, idoli la care să se închine. Unii din aceștia sunt foarte evidenți, sunt culturi în care oamenii venerază statui, animale,

reprezentări grafice, tot felul de lucruri care, după părerea lor, îi apropie de Dumnezeu sau chiar sunt dumnezeu. Alți idoli sunt mai puțin vizibili, mult mai subtili și des întâlniți în ceea ce noi numim “lumea civilizată”.

Astfel, unii și-au făcut un dumnezeu din educație. Da, aceasta este foarte bună, este bine să știm cum să ne purtăm, este bine să învățăm la școli prestigioase, să fim profesioniști la locul de muncă, să avansăm în carieră, să fim culti și pregătiți, dar când instruirea ocupă primul loc în viață, ajunge să fie ceva greșit. Până la 40 de ani “Moise a fost educat în toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvinte și fapte” (Fapte 7.22 NTR), ce avea nevoie de altceva sau de mai mult?! El credea că asta e tot și de acum poate să elibereze poporul asuprit, doar că Dumnezeu e de altă părere, îl duce în deșert, îl învață să fie smerit și îi face

cunoștință cu puterea Lui, total diferită de puterea omenească primită de la școlile egiptene.

Inteligența, rațiunea, este un idol foarte subtil și la mare vogă în zilele noastre. Cui “îi merge mintea” se descurcă, are soluții, răspunsuri, este admirat și căutat de oameni, dorit în orice comunitate pentru că da, inteligența este bună și de folos, dar numai atunci când nu ia locul lui Dumnezeu. Saul a fost un om învățat, instruit și inteligent, care credea că știe și poate să facă tot ce vrea el, până când Cel Atotputernic i s-a arătat pe drumul Damascului demolându-i complet filosofia de viață.

Înțelepciunea este ridicată de unii oameni la cel mai înalt rang. Astăzi, în schimbul unor sume mari de bani, sunt tot felul de life coaches care te învață cum să trăiești și ce să faci cu viața ta, o mulțime de vorbitori motivaționali care te inspiră pozitiv în fiecare zi, sunt parcă din ce în ce mai mulți guru sau consilieri spirituali (cei mai mulți dintre ei neavând nicio legătură cu Biblia), psihologi care îți spun problemele pe care le ai dar nu îți dau nicio soluție viabilă pe termen lung. Lucrurile acestea sunt oarecum bune, fiecare într-o anumită măsură, dar mă gândesc la Solomon care a fost un om foarte inteligent și înțelept, și care totuși a scris o carte destul de depresivă, cu mult pesimism și dezamăgire, numită Ecclesiast. O carte scandalos de sinceră, care ne arată cum gândește un om care nu îl dorește pe Dumnezeu în viața lui și care caută orice altceva ca să fie fericit, autorul ajungând la convingerea că, pentru un astfel de om, totul este, în final, lipsit de sens și semnificație: „Deșertăciune a deșertăciunilor, o deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune și goană după vânt!” (Ecl. 1:2,14 NTR).

În zilele noastre este la mare căutare “să te simți bine”. Industria divertismentului s-a dezvoltat atât de mult încât mulți părinți sunt îngrijorați pentru copii lor. O diversitate de jocuri video antrenante, canale de televiziune care se întrec în a ne oferi filme, concursuri, reality show-uri, cu scopul de a ne relaxa, pentru că acest dumnezeu pretinde ca totul să fie ușor și distractiv: lecțiile la școală să fie neapărat amuzante și recreative, locul de muncă să fie cât mai plăcut, agreabil și cu responsabilitate puțină, viața, în general, să fie facilă și lipsită de profunzime. Eu cred că Dumnezeu vrea să fim persoane vesele și cu un sănătos simț al umorului, că nu este împotriva bucuriei și a distracției dar că este o vreme pentru orice lucru. Să fii doar tu cu Dumnezeu în timpuri de liniște, reverență, meditație, solitudine,

devine ceva învechit, fără valoare. Pare că unora le este teamă, se sperie să rămână singuri cu ei înșiși și au nevoie în permanență de un stimul exterior, de ex. muzică, o persoană care să-i motiveze, un televizor deschis (pe orice canal, dar să fie deschis și să se audă ceva de acolo!), cât mai multe rețele de socializare (unde, în majoritatea cazurilor, nu știi ce este real și ce este fals, iar așa zise “vedete” care trăiesc o viață fără Dumnezeu, se afișează ca femei perfecte, bărbați ideali, familii impecabile, cu siluete și mușchi de invidiat, vacanțe de vis, fotografii retușate care vor să demonstreze tuturor ce mult succes și fericire au ei, și ce bine le merge!), orice care poate să ne distragă atenția și concentrarea de la ceea ce ne vorbește Duhul lui Dumnezeu. David a scris: “Inima îmi spune din partea Ta: „Caută fața Mea!” Doamne, fața Ta o caut!” (Psalm 27.8 NTR).

Prosperitatea materială a fost dintotdeauna un idol pentru oameni. Mulți și-au pierdut sănătatea, familiile, integritatea și au fost în stare să facă orice ca să aibă cât mai mulți bani. Bunăstarea nu e ceva greșit, Scriptura ne spune că nu banii sunt răi ci „dragostea de bani este rădăcina tuturor relelor” (1Timotei 6.10 NTR). Importantă este sursa prosperității tale, iar dacă Dumnezeu este Cel care te binecuvintează financiar este bine, El dorește asta pentru tine! Zacheu, vameșul bogat, a înțeles care sunt lucrurile cu adevărat valoroase și că “viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui” (Luca 12.15 NTR).

Unii au așezat hrana și sănătatea trupului lor mai presus de Creator. O mulțime de cărți și canale de televiziune ne arată felurite rețete de mâncare, diverse diete și cure alimentare menite să ne “detoxificeze”, să ne vindece, să ne țină sănătoși, viguroși, să ne aducă fericire, să ne facă mai slabi și să trăim mai mult. Nu e ceva greșit să mâncăm cu înțelepciune, de calitate și în cantitate potrivită dar să nu uităm că Domnul Isus a spus: „Sunt interesat să înțelegeți ce vă voi spune în continuare. Deci ascultați cu atenție: Omul nu devine «necurat» atunci când introduce în el ceva mâncând. De fapt, numai ce iese din el îl poate face «necurat». [Deci dacă vrea cineva să ia în considerare cuvintele Mele, să rețină ce tocmai am spus.”] După ce a intrat în casă și era departe de mulțimea ascultătorilor, discipolii L-au întrebat pe Isus despre semnificația acestei parabole. El le-a zis: „Și voi sunteți atât de incapabili în descifrarea înțelesului ei? Nu vă dați seama că nimic din exterior care intră în om nu îl poate face «necurat»? Când mănâncă cineva, nu introduce nimic în suflet, ci în stomac; apoi o parte din ce a introdus în el, este dat afară.” A spus acest lucru, declarând toate

alimentele „curate”. El le-a mai zis: „Ce iese din om, îl face să fie «necurat». Sursa lucrurilor care fac pe om «necurat», este tocmai în sufletul lui, de unde provin gândurile rele, adulterul, relațiile sexuale extraconjugale, crimele, înșelăciunile, faptele care produc rușine, ochiul rău, blasfemia, aroganța, nebunia. Toate aceste lucruri vin din interiorul omului și îl fac să fie «necurat»”(Marcu 7.14-23 BVA).

Nimic nu are dreptul să ia locul lui Dumnezeu în viața noastră și poate că cel mai urât substitut este religia. Orice poate deveni religie: faptele bune, ascultarea de un duhovnic sau lider spiritual, moralitatea, păstrarea unor tradiții, respectarea unor zile, dăruirea unor sume de bani la biserică, citirea Bibliei, slujirea pentru Dumnezeu, mersul la biserică, rugăciunea...orice înlocuiește relația ta personală cu Dumnezeul cel viu și nu vine din îndrumarea Duhului Sfânt. Religia îl are în centru pe om și eforturile lui de a se apropia de divinitate și de a-i câștiga favorul. Chiar și credința, împreună cu proclamațiile ei, poate deveni o faptă religioasă dacă nu are ca sursă revelația lucrării terminate de la cruce a Domnului Isus Hristos, pentru că tot ce nu vine din Duhul Sfânt este moarte, nu are și nu poate să aducă viață. Creatorul nostru prețuiește relația, l-a creat pe Adam și vorbea cu el în grădina Eden ca și cu un prieten. De-a lungul istoriei, Dumnezeu a căutat oameni care și-au dorit să aibă o părtășie strânsă, intimă cu El. Din dragoste, Domnul Isus S-a încarnat ca să ne împăce și să restabilească relația cu Tatăl, distrusă din cauza păcatului. Datorită lui Hristos noi putem azi să fim, prin credință, fii lui Dumnezeu, să vorbim și să primim cuvinte vii de la El. Religia se bazează pe ce facem noi, dar relația autentică cu Dumnezeu se bazează pe ce a făcut Isus Hristos la cruce. Dacă vrei, te poți mulțumi cu mai puțin decât atât, este alegerea ta, El nu dorește dragoste cu forța, tu ești liber să faci ce dorești (așa cum orice semănat vine cu un seceriș, nu uita că orice alegere are consecințe). Dumnezeu te iubește și te așteaptă să fie totul pentru tine. “Să-L cunoaștem, să căutăm să-L cunoaștem pe Domnul! Ivirea Lui va fi la fel de sigură ca ivirea zorilor; El va veni la noi ca o ploaie de iarnă, ca ploaia târzie care udă pământul” (Osea 6.3 NTR) a spus Osea, un profet al Vechiului Testament și Dumnezeu a venit înspre om prin Fiul Lui, Isus. Lumea creștină spune cu evlavie “Hristos a înviat!” dar tu știi ce înseamnă cu adevărat ca Domnul Isus să fie viu în inima ta?